

"Algún día nós tamén seremos cimarróns..."

O pasado 21 de xullo, no CPR de Corso Brunelleschi, en Turín, produciuse unha fuga. Un rapaz conseguiu fuxir, mentres que outras moitas tanto da zona vermella como da amarela tamén trataron sen éxito de reconquistar a súa liberdade. Uns días antes, outros 2 mozos migrantes presos nese mesmo centro subíronse ao tellado onde se declararon en motín contra a ausencia de atención sanitaria e as malas condicións das celas. A comezos do mesmo mes, 13 migrantes máis fuxían do CPR de Ponte Galeria, en Roma, saltando o valo exterior.

Non esquecemos as protestas de prisioneiras acontecidas no CPR de Bari o 15 de decembro de 2018, cando a policía italiana reprimiu con gran dureza unha tentativa de fuga masiva e, en resposta, as prisioneiras prenderon lume nas celas, romperon as tuberías anegando os corredores e vandalizaron documentos e oficinas. Lembramos as revoltas no CPR de Palazzo San Gervasio, en Potenza, o mesmo día, cando as migrantes atacaron á policía e destrozaron as celas para tratar de parar a deportación involuntaria a Nixeria de 6 dos seus compañeiros.

Os centros de detención para persoas migrantes indocumentadas foron sempre escenarios de conflicto, e non só en Italia. De Bélgica a Francia, de España a Grecia, a resistencia sempre agroma mesmo nas tebras do encerro. A resistencia é vida, din as compañeiras kurdas. Para nós, fillas do privilexio social e racial de ter nacido na metrópole occidental, resulta imposible comprender na súa totalidade o sufrimento e a desesperación daquelas que se ven forzadas a migrar por mor dos reversos do imaxinario da nosa propia economía de explotación e miseria, pero sentimos os latexos do corazón acelerando e os ollos cheos de bágoas de raiba e complicidáde cando os seus desexos de liberdade resonan cos nosos.

Está a Fortaleza Europa, coas súas fronteiras hiperequipadas, cámaras de CCTV con sensores de movemento, valos de concertinas, patrullas da FRONTEX, leis migratorias xenófobas e controis policiais por perfil racial. Pero tamén está, alén do control e da lei, un mar salvaxe de posibilidades e milleiros de despoñidas dispostas a cruzalo arriscando, que ironía, a mesma vida que só poden atopar na travesía. Nós estamos con elas, claro, como non íamos estar...

Solidariedade coas fugadas e as amotinadas.

Contra o voso mundo de cadeas, as fugas, as revoltas, os soños...

Unhas anarquistas